

paa det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgfreds (B. Christensen), og jeg skal gjøre det uden at tage det allermindeste Hensyn til selve det Hovedspørgsmaal for Debatten om Theatrets fremtidige Stilling, der foreligger, thi der er jo forelagt et Lovforslag, som sigter til at afgjøre dette Spørgsmaal. Dette Lovforslag har Thinget behandlet og henviist til et Udvalg, fra hvilket det vil faae Forslag desangaaende, og det vilde saaledes efter min Anskuelse være fuldkommen ubetimeligt, om vi her under denne Forhandling vilde gaae ind paa nogensomhelst Drostelse af Sagens Realitet. Derimod er Spørgsmaalet nu dette, om man af andre Grunde end saadanne, der ere hentede fra Sagens Realitet, kunde ville tilraade Thinget en Afstemning som denne. Med Hensyn dertil har den ærede Forslagsstiller fremhævet et Hensyn, som ogsaa af en anden æret Taler, der senere har havt Ordet (Kruise), er sat i Forgrunden, nemlig det, at man allerede i det Aar, som nu forestaaer, skulde tilvejebringe en umiddelbar Besparselse, hvortil Staten meget kan trænge. Jeg sympathiserer meget med de ærede Medlemmer, der tilraade Thinget Besparselser, men det maa da ogsaa være virkelige Besparselser; det er det første Formaal. Det foreliggende Forslag vil imidlertid ikke medføre nogen Besparselse, thi hvad her gaaer ud paa een Conto, vil atter dukke op paa en anden. Naar de Herrer troe, at de her kunne udvotere denne Sum til Theatret, kunne de naturligtvis votere den ud af denne Paragraph, men det vil have til Folge, at den kommer igjen i en anden, og altsaa ville de ikke derved opnaae nogensomhelst Besparselse. Dette Formaal kan selvsagt ikke opnaaes ad den Vej, det ærede Medlem har tilsigtet. Dernæst vil jeg tillade mig den Bemærkning, at Thinget, ved at votere for det ærede Medlems Forslag, vil komme i afgjort Modsigelse med hele den Praxis, som det hidtil bestandig uvægerligen har fulgt, nemlig ikke at afgjøre noget vigtigt Statsinstituts Skæbne ved at stryge Bevillinger dertil gennem Finantsloven. Dette har Thinget hidtil altid fundet at være en uhenfigtsmæssig Fremgangsmaade, for det Første, fordi den Slags Spørgs-

maal overhovedet trænger til en Drostelse, hvoraf det ikke alene kan fremgaae, at de vedkommende Institutioner skulle ophøre at eksistere, men tillige, hvorledes Forholdene skulle være, naar dette skeer — og dette Punkt kan ikke komme frem under Finantslovens Behandling, hvor der kun handles om Bevillinger — og for det Andet, fordi man altid er gaaet ud fra, at dette Things Forhandlinger saavidt muligt skulde føre til en ubindret Passeren af Finantsloven igennem det andet Thing; men dette andet Thing har altid bestemt vægret sig ved at lade den Slags Spørgsmaal, som det ikke anseer for at være reent finantsielle, men for at have en Betydning for Statsordningen i det Hele, komme under en overvejende Indflydelse fra Folkethingets Side. Derfor kan man være fuldkommen sikker paa, at enhver Afstemning af den Art, hvorefter Talen her er, vil blive gjort om i det andet Thing, og at Sagen vil komme tilbage hertil. Dette have vi altid søgt at undgaae, naar vi paa nogen Maade have kunnet det, men der kommer her en særlig Grund til, der synes mig at vise, at det, især i det foreliggende Tilfælde, vil være aldeles ønskeligt at forsøge noget Saadant, og det er den Erklæring, vi hørte fra den ærede Kirkeministers Side, nemlig, at han ikke alene for sit eget, men tillige for den hele Regjerings Vedkommende bestemt maatte modsætte sig dette Forslag. Det vil altsaa sige, at Regjeringen vil benytte ethvert constitutionelt Middel for at faae det omgjort, som Thinget havde vedtaget, eller med andre Ord, hvad naturligtvis Enhver vil kunne begribe, at vi ikke ville kunne vente, at vi, dersom dette Forslag blev vedtaget, skulde faae Finantsloven for næste Aar færdig. Det forekommer mig, at der i disse Betragtninger ligger megen Grund for det ærede Thing til ikke at foretage en Afstemning med den Bevidsthed, at vi dog maae komme til at gjøre den om, og det forekommer mig tillige, at der deri ligger en aldeles bestemt Hentydning til, at man ikke uden aldeles overvejende Nødvendighed skal forandre en Sædvane, som er overmaade vel begrundet i Sagens Natur, og som man hidtil bestandig og ufravigelig har fulgt.